

Η μάχη των Αθηνών

[Πολιτισμός](#) / [Ιστορία](#)

Την 3ην Αυγούστου 1824 δύναμη από 600 ιππείς του Ομέρ πασά ξεκίνησε από το στρατόπεδο του Καπανδριτίου και ενήργησε έφοδο εναντίον της Αθήνας. Η μάχη έγινε στις στήλες Ολυμπίου Διός και έληξε με νίκη των Ελλήνων. Ο Ομέρ πασάς αποσύρθηκε στην Εύβοια με σοβαρές απώλειες.

Την ίδια ημέρα αλλά το 1826 δύναμη 5.000 Τούρκων υπό τον Κιουταχή επιτίθεται εναντίον της. Την υπερασπίζουν 800 Έλληνες. Μετά από σφοδρή μάχη οι Τούρκοι κυριεύουν την Αθήνα και οι υπερασπιστές κλείνονται στην Ακρόπολη.

«Ο εχθρός έρχεται εις τήν Αττικήν τόν Ιούνιον μήνα 1826. Τά δύο χωρία τής Αττικής Χασιά καί Μενίδι, τόν υποδέχονται καί τόν προσκυνούν.

Τήν 3ην Ιουλίου 1826 εστρατοπέδευσεν ο εχθρός έξω τής πόλεως, αφ' ής ημέρας άρχεται ο αποκλεισμός. Η σύμπνοια τών Αθηναίων μετά τών περί τόν Γεράσιμο Φωκά καί Διονύσιο Ευμορφόπουλο έκαμε τήν άτακτον φρουράν τού Γκούρα νά συσταλή, καί νά μήν ταραττεται καί ταραττη σφοδρώς. Εν τούτω δέ εκδίδομεν πρός τού έξω τήν παρούσαν προκήρυξιν.

«Κρίνομεν χρέος μας ιερόν, αφού ευρέθημεν επάνω εις τόν σταυρόν καί εις τό σπαθί μας διά νά σώσωμεν τάς ιεράς Αθήνας, ή νά συγκαταταφώμεν εις τήν πλέον επιθυμητήν γήν, πρώτον νά επικαλεσθώμεν τήν Θεϊαν βοήθειαν καί δεύτερον νά προκηρύξωμεν εις όλους τούς ομογενείς οποίας ελπίδας καί οποία αισθήματα πρέπει νά έχωσι. Θέλομεν πολεμήση τόν εχθρόν μέχρις εσχάτης αναπνοής, έχοντες παράδειγμα τούς αθανάτους τού Μεσολογγίου μέ τόν ενθουσιασμόν εκείνον τόν οποίον γεννά η θρησκεία καί ο πατριωτισμός.»

Από τής 5ης μέχρι τής 12ης τού Ιουλίου 1826 εγένεντο μικροί ακροβολισμοί καί κανονοβολισμοί. Τήν δέ ερχομένην νύκτα οι εχθροί έκαμαν μέγαν θόρυβον μετά κραυγών καί τουφεκισμών, οι δέ ημέτεροι εξελθόντες τών τειχών κατεδίωξαν αυτούς κτυπώντες μέ τό πύρ καί μέ τόν σίδηρον επέκεινα ενός μιλίου, επέστρεψαν απλήγωτοι. Τήν αυτήν ημέραν πρός τήν νύκτα εισήλθεν ο Κώστας Λαγουμιτζής

υπονομοποιός μετά και άλλων εβδομήκοντα Αθηναίων.

Τήν 15ην Ιουλίου εφάνη πρώτον κανονοστάσιον τών εχθρών, και ακολουθως αύξησεν ο αριθμός. Αι σφαίραι τών κανονίων ήσαν από 5 - 18 οκάδας. Συγχρόνως έστησαν και όλμους βομβών, ώστε τό πυρ ηύξανεν ημέραν παρ' ημέραν. Τό κάτω τείχος εκτυπάτο αδιακόπως, και οι ημέτεροι ενησχολούντο εις επισκευάς και εναντιώσεις. Ο Κιουταχής αφού έμαθε τήν αρχηγίαν τού Καραϊσκάκη και τήν έλευσιν τών ελληνικών σωμάτων εις Σαλαμίνα και Ελευσίνα, πριν συνέλθωσιν έξω τών Αθηνών, και επιφέρωσιν εμπόδια, σπεύδει νά κυριεύση τήν πόλιν. Μετέρχεται λοιπόν σφοδρότερον και πυκνότερον τόν κανονοβολισμόν εναντίον τών μπουρτζίων (φρουρίων) ημέραν και νύκταν αδιακόπως.

Περί τόν όρθρον λοιπόν τής 3ης Αυγούστου 1826, αφού ο Κιουταχής επότισε τούς μέλλοντας νά κάμωσι τήν έφοδον ρακί και ρούμι, έδωκε τό σύνθημα τής εφόδου. Όσοι εξεύρουσι τήν έκτασιν τού τειχίου τής πόλεως, μαθόντες δέ και τόν αριθμόν τών υπερασπιζομένων αυτό, ότι δέν υπερέβαινε τούς οκτακοσίους, θέλει πιστεύσει ότι ήτον αδύνατον νά αντικρούσωσι πέντε χιλιάδας επερχομένους διά μιάς. Μόλον τούτο εκτυπήθησαν μέ ανδρείαν τών ημετέρων και εις τήν πρώτην εφόρμησιν γενομένην κατά τήν πύλην τής Αγίας Τριάδος δέν ηδυνήθησαν νά εισέλθωσιν, αλλ' οπισθοδρομήσαντες εισήλθον δι' άλλων εισόδων αδυνατωτέρων περι τήν πύλην τήν Αχαρνών. Εφονεύθησαν δέ πολλοί τών εχθρών, εξ ημών δέ 30 επληγώθησαν και δώδεκα εχάθησαν. Κατ' αυτήν ο γενναίος Δημήτριος Καζαντζής πληγωθείς, όμως συλλαβών ζώντα ένα Τούρκο γιγαντιαίον, ανήγαγεν εις τό φρούριον, και μετ' ολίγας ημέρας εκ τού τραύματος ετελεύτησε νέος.

Οι ημέτεροι, αφού οι εχθροί εισήλθον εις τήν πόλιν, δέν έπαυον νά καταβαίνωσι από τού φρουρίου τής Ακροπόλεως, άλλους μέν νά καίωσιν εντός οικιών, άλλους

δέ νά φονεύωσι καί άλλους νά ζωγρώσιν. Ο Μήτρος Σαρκουδίνος τήν 4ην Αυγούστου 1826, μετά καί άλλων τινών καταβαίνων εις τινας οικίας πρός τό ανατολικό μέρος, εισέρχεται ατρομήτως, κτυπά, φονεύει καί ενώ μέ τό πύρ εις τάς χείρας επροσπάθει νά καύση τήν οικίαν τού Σταύρου Πατούσα, εν ή ήσαν Τούρκοι, μή θέλοντες νά παραδοθώσι, πληγώνεται καιρίως, αφού όμως κατόρθωσε διαδοθέντος τού πυρός νά ζωγρηθώσιν έξ εξ αυτών. Ετελεύτησε δέ ο πληγωθείς Σαρκουδίνος μετά τέσσαρας ημέρας. Ο ζήλος του εις τήν ελευθερίαν καί τό μίσος του πρός τούς Τούρκους ήσαν δείγματα τής μεγαλοψυχίας του. Αυθημερόν πληγωθείς καί ο Δημήτριος Πρεβεζάνος ετελεύτησε καί ούτος ο ανδρείος αξιωματικός τής φρουράς.»

(Ιστορία των Αθηνών κατά τον υπέρ Ελευθερίας Αγώνα, Διονύσιος Σουρμελής)

<https://bit.ly/3k7T6Hj>